

Het diner

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: www.leeslicht.nl

Het diner is herschreven in eenvoudige taal.

Het origineel verscheen in 2009 bij Uitgeverij Anthos.

Tekst: Herman Koch

Bewerking: Marian Hoefnagel

Redactie en opmaak: Eenvoudig Communiceren

Omslagontwerp: Neon, Amsterdam

Foto omslag: ANP

Foto auteur: ANP

Druk: Easy-to-Read Publications

Leeslicht is mede mogelijk gemaakt door Stichting Lezen & Schrijven,
in samenwerking met JT International Company Netherlands B.V.

JTi

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

Deze titel verscheen eerder onder ISBN 978 90 8696 113 9 in 2010,
de tweede druk verscheen in 2011.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 699 8

NUR 286

Herman Koch

Het diner

Bewerkt door Marian Hoefnagel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Drankje vooraf	6
Voorgerecht	20
Hoofdgerecht	44
Nagerecht	108
Drankje na de maaltijd	126
Fooi	146

Drankje vooraf

1.

We gaan eten in een restaurant.

Serge heeft gereserveerd; dat doet hij altijd.

Het is zo'n restaurant waar je drie maanden van tevoren moet bellen. Of nog langer.

Serge belt nooit drie maanden van tevoren.

Hij reserveert op de dag zelf. Dat vindt hij een sport.

'Maak je geen zorgen', zei hij een paar dagen geleden tegen me. 'Ze kennen me daar. Ik regel wel een tafeltje.'

Er zijn restaurants die altijd een tafeltje vrijhouden voor mensen zoals Serge Lohman.

En dit is zo'n restaurant.

Ik heb tegen hem gezegd dat we elkaar wel in het restaurant zien.

En niet in het café om de hoek.

Ik wil er niet bij zijn wanneer Serge Lohman het restaurant binnenkomt.

Hoe hij als een oude vriend begroet wordt door de eigenaar van het restaurant.

Hoe hij door de serveersters naar het mooiste tafeltje aan de tuin wordt gebracht.

En hoe hij dan doet alsof het allemaal niets betekent.

Alsof hij altijd een gewone jongen is gebleven.

2.

We gaan lopen, want het restaurant is maar een paar straten van ons huis.

Ik loop met mijn arm om het middel van mijn vrouw.

We komen langs het café waar ik niet met Serge wilde afspreken.

‘We zijn te vroeg’, zeg ik tegen mijn vrouw.

Mijn vrouw, dat moet ik niet zeggen. Ze heet Claire. Claire is slimmer dan ik.

Het was in het begin moeilijk om dat toe te geven, maar het is zo.

Met een domme vrouw zou ik het nooit uithouden, nog geen maand.

En met Claire ben ik al twintig jaar samen.

In het café lachen we tegen elkaar als we onze biertjes krijgen.

Straks zijn we de hele avond samen met meneer en mevrouw Lohman.

Dit is het mooiste moment van de avond.

Ik heb geen zin om in het restaurant te gaan eten.

Ik heb nóóit zin om in een restaurant te gaan eten.

Het begint al ’s ochtends voor de spiegel.

Wat moet ik aantrekken? Moet ik me wel of niet scheren?

Dat zijn belangrijke dingen.

Met een baard van één dag ben je te lui om je te scheren.

Met een baard van twee dagen komt de vraag of dat je nieuwe look is.

En met een baard van drie dagen wordt er gevraagd:

‘Gaat het wel goed met je?’ of ‘Je bent toch niet ziek of zo?’

Maar als ik wel me scheer, betekent dat ook iets. Het betekent dat ik deze avond belangrijk vind.

Het café waar we zijn is niet hip. Michel zou zeggen: niet cool.

Er komen vooral gewone mensen. Alle cafés zouden zo moeten zijn.

Het is druk; we staan dicht tegen elkaar aan.

Claire knijpt zachtjes in mijn pols.

‘Ik weet het niet’, zegt ze. ‘Maar ik vind dat Michel de laatste tijd raar doet.

Of niet raar, maar anders. Vind jij dat ook?’

Michel is onze zoon. Hij wordt volgende week zestien.

We hebben verder geen kinderen.

‘Ja?’, zeg ik. ‘Het zou kunnen.’

Ik moet Claire nu niet aankijken. Wij kennen elkaar te goed.

Mijn ogen zouden me verraden.

‘Heeft hij tegen jou niks gezegd?’, vraagt Claire.
‘Ik bedoel: jullie praten samen over andere dingen
dan Michel en ik.
Misschien is het iets met een meisje?’

Was het maar waar, denk ik.
Iets met een meisje, wat zou dat heerlijk zijn.
Heerlijk normaal, het gewone pubergedoe.

‘Nee, ik geloof niet dat het iets met een meisje is’,
zeg ik, en ik kijk Claire aan.
‘Ik denk eerder dingen met school. Hij heeft net die
proefwerkweek gehad. Volgens mij is hij gewoon
moe. Het is zwaar in de vierde klas.’
Zou Claire mij geloven?
Ze glimlacht en legt haar hand op mijn borst.
‘Misschien is dat het’, zegt ze.
Ik kijk naar Claire, mijn vrouw.
Ik sla mijn arm om haar middel en druk haar tegen
me aan. ‘Wat moet je lachen?’, vraagt Claire.
‘Niets’, zeg ik. ‘Ik dacht ... ik dacht aan ons.’

Ik had een uur geleden gewoon beneden kunnen
blijven.
Ik had toen niet naar boven hoeven gaan, naar de
kamer van Michel.
Hoe zou deze avond er dan uitzien?
Hoe zou de rest van ons leven er dan uitzien?

3.

‘Michel?’

Ik stond in de deuropening van zijn kamer.

Hij was er niet.

Ik wist waar hij was. Hij was in de tuin en plakte de band van zijn fiets.

‘Michel?’

Ik stond in Michels kamer en zag meteen wat ik zocht.

Ik had dit nog nooit gedaan. Nooit.

Terwijl hij toch vaak zijn mobiel liet slingeren. En ik best wel eens wilde kijken wie hem een bericht stuurde. Wat hij/zij schreef.

Maar ik had nooit gekeken.

Zijn mobiel lag op het bureau.

Ik hoefde maar een paar passen te lopen.

Snel zocht ik in het keuzemenu.

Ik klikte naar *Mijn bestanden* en daarna naar *Video's*.

Ik vond meteen wat ik zocht.

Ik keek en voelde mijn hoofd koud worden. Een kou die pijn deed.

Alsof ik een grote slok van een ijskoud drankje had genomen.

Ik keek nog een keer en daarna keek ik verder.

Er was nog meer, zag ik.

‘Papa?’, Michel kwam de trap op.

Het was te laat om zijn kamer uit te lopen en naar onze slaapkamer te gaan.

Ik moest doen alsof ik hém zocht.

‘Papa.’

Hij bleef boven aan de trap staan en keek naar mij.

Hij had zijn Nike-mutsje op, zijn zwarte iPod hing aan een koordje om zijn nek.

‘Ik zocht ...’, begon ik. ‘Ik vroeg me af waar je was.’

Bij zijn geboorte was Michel bijna dood geweest.

Ik denk nog vaak aan het kleine blauwe lichaampje in de couveuse.

Dat hij er is, is een geschenk.

‘Ik was mijn band aan het plakken’, zei hij. ‘Maar wat doe jij hierboven?’

Je zei dat je me zocht. Waarom?’

Ik keek hem aan.

Ik keek in de heldere ogen onder het zwarte mutsje.

Die eerlijke ogen.

‘Gewoon’, zei ik. ‘Ik zocht je.’

4.

Natuurlijk zijn ze er nog niet.

Wij zijn een halfuur te laat, maar de Lohmans zijn er nog niet.

Een meisje in een zwart T-shirt en een lang zwart schort pakt onze jassen aan.

Een ander meisje dat er net zo uitziet, kijkt in het boek met de reserveringen.

‘Meneer Lohman, zei u?’

Ze is teleurgesteld dat Serge niet tegenover haar staat.

Ik kan zeggen dat Serge onderweg is, maar ik doe het niet.

Ik bedenk wat we allemaal kunnen doen.

We kunnen teruggaan naar het café en daar een bord eten voor gewone mensen bestellen.

‘Spareribs met frites’, € 11,50.

Hier betalen we zeker tien keer zo veel.

We kunnen ook gewoon naar huis gaan en eerst nog even langs de videotheek.

We kunnen een film kijken in ons grote tweepersoonsbed.

Met een glas wijn, crackers en kaarsjes.

Het zou een ideale avond zijn.

Maar ik zeg: ‘Serge Lohman, de tafel aan de tuinkant.’

Het meisje kijkt op uit het boek.
'Maar u bent meneer Lohman niet,' zegt ze.
Ik word op dat moment heel kwaad op Serge.
Hij wilde samen uit eten gaan, en nu kan hij niet
eens op tijd komen.
Hij kan nooit ergens op tijd komen.
Altijd zitten mensen op hem te wachten, omdat de
vorige afspraak is uitgelopen.
Of omdat hij met zijn chauffeur in de file staat.
'Jazeker wel,' zeg ik. 'Lohman is de naam.'
Ik blijf het meisje strak aankijken.
'Ik ben zijn broer,' zeg ik.